

Владимир Конечни

МОЈЕ ТРИ НОВЕМБАРСКЕ ЖЕНЕ

Драга моја Електро,

препознала си га као свог рођеног,
на време, пре него што га из бојазни
да је нитков и убица твог оца, самом
пљувачком својом и огребом ноктију
ниси отровала – ти, лепотице нејака,
у руху сељанчице, девојко најплавље
грчке крви. Волим те, Електро!

Бити сестрица-јадница што је патила,
самствујући на туђим мрвама и
чезнући за братом својим јединим,
сином моћног Агамемнона кога на
превару убише – а ниси знала, нити
би хајала да си знала, у то просто и
поштено доба, колико је Тројанаца
твој славни отац на превару убио.

Брат дуго у бекству од злотвора:
препознала си га уз помоћ храмљућег,
прастарог, а бистрог учитеља и
ожиљка из дечјег доба над левом
обрвом – какав, гле чуда, и ја имам,
мој мили Лектрићу – ожиљак у игри
задобијен, у деветој години, гадним
ударом у угао кухињске пећнице
у улици Џорџа Вашингтона 15,
II спрат, у Београду.

Пећнице, ражњеви... колико је овнова
заклао и испекао Орест, твој брат,
да захвали свим богињама и боговима
за наклоност варљиву, а свемоћну?
Волим те, волим драга Електро.

Драга моја Медејо,

како си зла. А волим те више,
луђе, него сви пре мене. Више
него Јасон; и Апсирт, твог полубрат,
неоплакани, чије си расчеремене
удове разбацала, развејала. Ногице
твоје, младе обрине, дојке тврде,
најбеље. Одолети теби, чаробнице,
врачаро, вештице, дрољо, теби,
с тим охолом љубљеним лицем,
лудим очима и податним уснама,
немогуће је и боговима. Знаш све
сваким окретом кукова, сваким
покретом руке свиласте коже,
голе од рамена. Знаш да родиш
и знаш да усмртиш сопствену децу.
Знам добро шта желиш да кажеш:
да, принче, женка сам, животињска,
жена сам вепар и ветар, лелујави
ветрић и сурови вихор, с канџама
и тананим прстима. Обожавам те.
Али ћу те убити отровом, мачем
и огњем ако ме издаш или ми
не даш свој уд, круну и моћ.

Ифигенијо, дево бесмртна,

није било од тебе паћенице веће.
Артемида, Хеленима та чудно
драга богиња, уценила је оца твога,
Агамемнона, да те жртвује, попут
козе, у огњу храма свог на Аулиди,
не би ли му дозволила да отплови
пут Троје с хиљаду грчких бродова.
Тешка те је срца отац жртвовао,
у страху од побуне војника за које
Троја беше и освета Парису, лепотану,
и пребогат плен, али је том одлуком
да усмрти кћер рођену, Агамемнон
потпалио неугасиву мржњу мајке твоје,
Клитемнестре, што га је живота коштало

кад се овенчан славом вратио из Троје –
порушене, опљачкане, крваве, силоване,

На Аулиди, мада те је отац тамо
преваром навео, обећаваши ти самог
Ахила као младожењу, повиновала си се
ради победе и славе Аргоса, и сложила
да будеш огњена жртва Артемиди.
Али она, самовољна и охола, то
прелепо, девичанско, олимпијско
божанство, спасе те од смрти коју
ти је сама смислила, из сујете своје –
јер се отац твој хвалисао да је бољи
ловац – и уместо тебе стави Артемида
у огањ живу младу срну; разумеш ли:
она, богиња заштитница младунчади
и дивљих животиња.

Волшебно те тада однесе Артемида
из Аулиде у Тауриду, не би ли јој ти,
у њеном храму, грозне и мрачне жртве
приносила: морнаре Хелене бродоломом
насукане на хридине дивље кримске.
Такву ти је улогу сурова, дугонога,
плавоока, бујнокоса богиња, заштитница
дева, девојчица и девојака, наменила,
не би ли јој ти, за милост и спасење,
вечну захвалност указала.

Но ниси је замрзела упркос подлости
и сујете божанске, нити је заволела кад
ти је бесмртност дала и наредила многим
да те цене и величају скоро као њу саму.
Показала је тиме Артемида своју доброту
и признање кривице, али је било прекасно –
као што бива међ љубавницима смртницима,
међ браћом и побратимима, кад издају и
преваре једно друго и учине смртно криво.
Увек си памтила, јер си злопамтило као и
скоро сви људи и њини богови, да умало
свог младог брата Ореста ниси у врело уље
и огањ, Артемиди у славу, у њеном храму
тамо на Тауриди кримској, грешком ставила.

Ниси њу замрзела, већ људе који боговима своје грехове и страхотне мисли, злодела и кривицу намећу. И тако, Ифигенијо, заувек ми остајеш љубљена самотна дева бесмртна.

ДИВОТА ЖИВОТА БЕЗ КУЛТУРЕ

1. *Introitus*, или живот уме да буде диван

Осећам се као нов, као човек који је збацио тешке ланце; као путник који се пробудио после тридесет и шест часова здравог сна, преживевши бунило и лепљиви зној тропске грознице; као кривооптужени који је после четрдесетак година ишчупао затворске шипке и поново видео да између ластавица и његових зеница нема ничега сем плаветнила; као шизофреничар кога је љубав жене убедила да гласови, наређујући, и визије, погане, нису до пуне халуцинације. Го сам голцат, свеже окупан и намирисан, испуњен миљем: коначно сам збацио снобовско и клонновско, излизано и прашњаво, уображено одело проклете културе с рамена!

2. *Sequentia*, или сурове последице открића дивоте

Осорно ме гледа полицајка културе, младуњава и строга, са шалом од свиле лажно-нехајно и многоструко обвијеним, газећи одбачену моју помодну љуштуру и шутирајући, елегантном ногом, цртеже и песме моје, и партитуре, што из џепова ми испадоше: Издајо! Бескултурни! (Широко је раширила очи да изгледа млађе за камере и фото-апарате.) „Ниси више наш! Ниси у тренду, старомодан си, без идеја из међународних радионица, без конкурсног концепта, без понуде и решења за проблеме идентитета, сав си бео и плав, изгубио си мултикултуралне вредности што смо их, уз помоћ стипендија и грантова, сви савесно бубали на семинарима.

Сажаливо ме гледа познаник, по занимању свеобухватни all-purpose културњак, уважени експерт за све области арта, уметности, и неокултуре, али највише за културологију медија, за пуси рајот, за чувени четврти талас феминизма и критичку теорију некултурних аспеката садашњице. „То што си се ти, *џи*, ниткове, усудио да збациш плашт културе са себе је, бре,

говор мржње, а говоркање може да доведе до ко зна чега још, чак до непримереног оговарања, рецимо, мог личног залагања да се средства предвиђена у буџету за санацију тамо нечега, не знам, неког моста у недођији, пребаци у фондове за културу. И шутну он, петом, патрљке моје обријане културне брадурине.

Онако го голцат, да се заштитим, ускочих у редакцију чувеног листа, у *Злајџну Ђовељу савремених Ђоља и Ђрадина*, кад тамо, шта? Засео подебели уредник, сав у аскетском црно-сивом, нарогушен и с дугом седом косетином, званично љут још од пре свог рођења, није му баш мило да ме види. Просикта он, логично, Не трпим уреднике који не одговарају на позиве телефоном; ја сам другачији: ја одговарам, али не могу очима да видим живе сараднике, на пример, тебе, само ове на сликама. Показа ми, лако махнувши ручердом, ликове великана, на зиду иза себе. Затресе знаменити културњак подваљком тродуплим својим и процеди: Излази! Написао си *Гледам*. Само ја гледам!

Близу редакције *Злајџне* је *Коњско јрло* па улетех у њега, то јест, у бифе. Хоћу рећи, у бистро – мада је клозет у њему и данас какав је увек био кад из њега изађе песничина Крушка. Припремио се поета за следећу, односно дванаестак, крушака и рима приде, али се намршти кад ме виде. „Чуо сам од Клеке, Љутог и Осице да си ван културе! Ма које ти је од два наша удружења дало дозволу да се шепуриш голцат без лепоте и културе и узвишених мисли од анђела датих?“, врисну он, па штуцну и подригну истовремено. Тако ми се смучи од Крушке, инспирације и запаха у *Грлу* да побегох и заврших строфу превремено.

3. *Dies Irae*, или зашто сам љутито презрео културу

У пеленама сам слушао Баха и Моцарта, са четири или пет лета звиждао Вердијеве арије, учио клавир и виолину, а и дириговао Бетовена и Брамса пред великим огледалом, које се тресло од мојих емоција. Још сам и сликао и читао и гонио родитеље, а не они мене, да идемо у музеје и дечја позоришта. Лудо сам и надарено дете био, сви су говорили, а већ пре него што ми је било десетак година родитељи су ме пуштали да се шуњам сам по Лувру, Праду и музеју Викторије и Алберта у Лондону и скицирам и сликам, угљем и пастелом, све од Ђота, Леонарда, Рафаела и Гоје до Кандинског, Шагала, Пикаса, и понеког преисторијског мамута. Никад ми није било доста.

Живот ме је касније узбуђено обвио својим младим, па потом зрелим, телом и жестином: мора су била узбуркана, али су се раздвајала, планине беху магловите са недокучивим шумама и снежноплавим врховима, животиње су ми говориле својим језиком који сам волео и разумео, а блиске су ми жене биле најбоље на свету. Освојио ме је и оборио на плећке сваки дах мирисног поветарца и сваки детаљ овог дивног света. Екстаза се крила у сваком новом јутру и сваком новом лицу. Међутим, луду је срећу, да не излети са шина и не скочи с моста, држала на узди, лабавој додуше, љубав за науку. А дивну је логику држала око паса, да ме не угуши, уметност – вољена од малена. Зачараним лијанама чврсто су ме обвиле и уметност и наука и логика. „Зачараним лијанама“ је патетични израз, отрцан и лажан, јер добро се сећам да сам се од своје једанаесте борио с мајком против сладуњавости. Могао се свирати Шопен без гледања у плафон, кобајаги према небу. Могло се лепо певати без комичних дрхтаја гласа. Романи, приче, филмови, чак бајке могли су се завршити без хепиенда. Јер иако сам носио, како неки кажу, другачији шешир као уметник него као бављеник науком, у сржи логике су аскетизам, једноставност и Окамов бријач, а кад су ови једном у крви, лилихипу и сахарину места нема, мада има за добру чоколаду! Волео ју је, кажу, и Бах...

... али цуцла и палац у устима, рекли су ми, није био мој стил. Но то је став многих поклоника арта, оних данашњих што су одрасли помно дивећи се љубичици белој, а сад ридају уз тенор невидећег белкантисте – хитри, а подмукли, комуни-буржујчићи, приучени арту касно у животу. [Да. И презир ми је имплицитно својствен, као научнику који се бави неуродетекцијом промена (дијагноза: одсуство етичности) у префронталном кортексу корумпираних полу-бића у мојој замљи.] И баш због аскетизма, иновације и анти-романтизма чуо сам Шернберга, Варезеа, па и Штокхаузена и Булеза као себи својствен звук, али и осетио ванземаљско у музици драгих ми мистика Артјомова и Перта.

А онда: дотадашњи дркација Француз Фуко је прешао на prepaid виолентни хомосексуални факинг у „геј“ (како лепа је та реч у Шекспиру) амамима Сан Франциска, па онда из тога извео закључке не о себи као социопати него о психоазилумима и самој идеји лудила (које је измишљотина примитиваца), па су онда Барт, Дерида и други француски преписивачи небулзног медиокритета Хајдегера додали ово и оно у смислу да само они виде да оно што

други виде у ствари није видљиво односно јесте али је другачије видљиво и тим самим је оно што само они у ствари могу да виде или виде понекад кад се њима само њима укаже видљивост или виђено уместо привиђења видљивости а ту су онда ускочили и

Лиотард и Еко са својим дубоко-плитким сазнањима виђеног и видљивости и истине о лепоти и ружноћи које су само привидне, али су понекад! (филозофски ускличник) видљиве невидећим, мада ... (тачкице нису стале у претходни стих, жао ми је!). Е кад су ови знаменити литерати и општепризнати критичари и филозофи арта, културе и свега постојећег поменули невидљивост истине, онако, *en passant*, на путу од Коњака до Медока (а то је близу Бордоа, рајо, неупућена, марш у Гучу с тобом ако имаш лове), е онда ми је сасвим прекипело дозлогрдило навело ме да повраћам и серем црна говна. Боже, помилуј! Боже, спаси ме и одведи ме са планете без лепоте, која ружноћу не само слави него захтева да буде лепо описана.

4. *Sanctus*, или откровење светости

Као што су то знале кинеске лађе у Индијском океану око Шри Ланке у ко зна ком, можда четрнаестом, веку и као што је лорд Бајрон, неустрашив и праведан, попут мене, ако ми дозволите да то изустим, знао да управља баркама по Северњачи, желећи, романтично, али задивљујуће, као Одисеј у најбољим часовима, да уништи омражене и мрке Османлије у Хелади, тако сам се ја, самцијат, схватите, сам самцијат, уздигао да погледам на север, на север у смислу хладног, рационалног и трезвеног (мада они арктички смукови не заостају за браћом Русима) одбацивања културе. Апсолутног и тоталног. Што значи: не Дада с лажним чекићем на скулптуру и слику, не анархија, не минимализам.

Не! Ништа! Нула! Нихилизам који су Руси измислили пре него што су их подмитили. Чист нихилизам: како то гордо звучи! Е залуђени народе, марш из Коларца, са Егзита, из 212, из којекаквих Мокрањчевих, Стеријиних, Бориних, Бранкових, и ко зна чијих све дана и поклањања великанима. Свитање новог дана, све ми се избистрило у глави и пенису, схватио сам да сам ухватио културу за вулвицу и да сам сит гњаваже и култур-лупетања. Доста! *Ça suffit! Enough!* Од сада ћу без културе. Хвала лепо, *thank you et merci. Ciao e fuck off!* Каква дивота! Какав препород! Одмах сам из кревета избацио све културњакиње које су се у њему учауриле и зановетале ми

о феминизму, кад нису спавале једна с другом. Трагикомичне герле, чије ме је презрење патријархалности доучило управо њој. Савесно сам се трудио да ништа не потрошим на те уметнице и критичарке од којих је свака била: једна четвртина отровчић, једна четвртина буђ и две трећине курвица. Ха, биле су рђавије од лоше аритметике. Тада је мир завладао у мом стану, глави и уду. Потпуно игнорисање квази-културних догађаја, нечитање културне рубрике и суботњег политикантског културног додатка новина основаних 1904, а ружно удворичких некеме и нечему од 1941, донело ми је душевни мир. Више нисам морао да се стидим својих суграђанки без знања и скрупула и по којег *token*

мушког међу огавним култур-створењима. Схватио сам њихове култур-лажи, подла претварања, претенциозност, пренемагања и помодну ароганцију, али и сушто славољубиво среброљубље без талента, доброте и душе. Шта се све није изродило у нашој домаћој култури – муфљуз тик уз другосрбијанску гребаторку! Да сачувам љубав према ближњем, разум и веру побегох од гнусности, одох на планину, на Миџор, да се пентрам и нађем пастува да га јашем без седла по врлетима, прастарим и облим. Бајковито летех над Миџором сурим на свом ату златном, врат му грлећи, гриву милујући, цокћући му нежно, тепајући. И док је коњић мокрио релативност и деконструкцију, ја светост нађох.

Agnus Dei, или култур-глупости које сам једва успео да заборавим

Рече једна: Пошто је много злобе у позоришту, учинићу све, баш све да бих режирала чувене комаде, јер ће ми онда сви завидети! А један жири, наименован да буде пун презира према класичном и великом у позоришту и пореским обвезницима своје постојбине, уради савесно додељени му посао и даде све награде, и специјалку, људима из бивших република и Нишлији који би да се њима умили. Ту је и постструктурална беда од театролога, перфидни подлац, по мишљењу своје жестоке конкуренткиње за титулу најбезначајније особе у позоришту, који неће да дискутује са неистомишљеницима, а добија огроман простор да се исцерека на њихов рачун, док се њима у тим вајним „додацима“ шанса не даје због стриктних обавеза

уредника, „женских“ наравно, према партијским наредбодавцима. У тим додацима, подбачајима свега искреног, дубоког, патриотског, су и филозофи који пишу о „култури ‘усправног мишљења и хода’”, док би други тај ход звали срачунатим милежом: додворавање земљи заласка сунца (ЗЗС), уз задржавање брозовских привилегија и сунчање

на праксистичкој Корчули. Ма има и горих – филмаџија: музу ли музу, безобразно, гладну, обесправљену и бедну земљу, веровали или не, за „развој сценарија“, да би порнографски пљували по тој Србији и акали се по фестивалима. Какав је то напад уметничких скакаваца у време парења. Ниси поменуо, вичу ми рексисти, мултикултурално и славно песницење, с нашим писачким гуруом из Калгарија, као и

другим етаблираним ауторима који симпатишу рикање без смисла, јер је активистички смело. То је ослобађање поезије, то је против пристрасне српске и још, где безобразлука, просрпске бирократије; наше песничко шкргутање је за слободе за које се добронамерне ОВН, које држава Србија недовољно финансира, боре, разумеш, уз помоћ полиције и кад није потребна, јер су њихову правичност ЗЗС одредиле, а међународна заједница вољно и с дивљењем прихватила. Каква лакрдија, али пошто пишем о њој, значи да шале нема. Јер осим необразованих гусака, ту је и гусан књижевник, амбасадорчић басиста (кад се напије вискија), а именован од странке коју су управо водоравно милећи мислиоци основали. Добро, неки од тих филозофа

јесу добили волеј у стражњицу или нож у леђа, али су преживели захваљујући слоновски дебелој кожи и свињском салу. (Извините драги слонови и крмаче, ви сте лепе и добре животиње.) Има, разуме се и других гуски и понеки гусан-теоретичар, међу којима најгласније блебећу и сикћу они што се баве ликовном естетиком, јер је у томе најлакше узети паре од сиротиње чији рад све плаћа и још је едуковати. Техничко умеће је непожељно, а потребни су: (а) кварни англо-српски за помпезни опис пројекта; (б) припадност некој повлашћеној мањини; (в) двосмерни непотизам са пролећним салоном и центром градске културе и (г) конзистентна дедикација тражењу нових модалитета скрнављења српске историје и иживљавања на хришћанима и на Гучи.

Али то није све, како неуморно говоре домаће тв-рекламе, крадући амер-шаблоне (а чини се да половина демстра политиканата прави рекламе за пиво, а остали су у маркетингу и непотистичкој купопродаји рекламне тв-минутаже). Међутим, кад пишем да у (а) до (г) није све, мислим на то да гуске и гусани проблематично цитирају Семјуела Џонсона, да је уточиште битанге патриотизам, а ја им кажем да само полуобразовани издајнички олош квазизналачки и прљаво користи тај цитат. Али и то није све. Отарасио сам се и сећања на грозног писца, оног што се балканише по турским купатилима и користи везице са апендиксом културе да промовише свој бизнис, а тај је брза едукација дојучерашњег комуни-плебса лошим преводима помодних писаца.

Међутим, емпатије нема кад се позоришњаци устреме на белу врну која се усуди да зацвркуће, а осећање светског бола убрзо постане „Куку Тодоре“, opak и гадан напад, а све то у додатку. Ту ферплеја нема, шесторо-на-једну кеч-ез-кен урнисање постарије жене је океј, а она је и у неважној етничкој мањини. Како је то ружно. Но апендикс дозвољава и ту се обзнањује свесна, дрска, безобразна лаж у билу полити-коректног дојучерашњег комуни-плебса, који се интегрисао, еуроатлантски, а ништа човечно није научио. А управо тим јуче и сада менталним плебејцима годе лаке флоскуле створене у фокус групама и пробавним гасовима Јакше Бошковића и електронске бофл газете о клеро-фашизму и говору мржње. Бенито и Бертолт и сви

свечи би их почастили пувањем и прдежима. У том изопаченом бгд светулажног арта, где, отац и ћерка из заштићене и повлашћене, а из опортунистичких разлога амбивалентно дефинисане, мањине диригују, вођени идеологијом уместо (оскудним) талентом, значајним пределима наводне градске културе, е управо у тој корумпираној арт средини се дешава да медиокритетне женетине у шаловима вриште да уметници нису вишак, да повећање са 419 на 635 милиона динара није довољно, и да смо Гаврило и ја, као Срби, одговорни за све милионе палих у великом рату, мада смо највише страдали управо ми. Сигурно ће 2034. године, на стогодишњицу усташког атентата на краља Александра он бити набеђен да је подмукло извршио самоубиство јер као прави

Србин, пожелео је Јасеновац, Аушвиц, Стаљинград и Нагасаки. Што се револуционара Принципа тиче, упркос своје делимично аустријске крви, на свом приватном ранчу у Америци дићи ћу му споменик, кад га већ у Београду нема, и поред њега, на листи срама, даћу да се уклешу имена београдских вештица, хитрих и вештих театарских шкрабала по наруџбини и октобар-салонских псеудо-уметница, које су широким ноздрвама, попут шкрга амазонских пирања, осетиле Гаврилову крв, не би ли се уминђушиле, ухермесиле, угучиле, упрадиле и ушампањиле путем нових србомрзитељских НВО-грантова и радионица, све да би се Наташа Бондчелична држава озаконила благословом бомбардованих. А ту су и Јован Чедић и таст му и српски филм и ПДЛ да томе помогну.

Најјасније слово о томе шта сам постепено успевао да заборавим у свом самоизгнанству је написала једна фотогенична апсолвенткиња, којој је чудом дат простор, малецки додуше, тако да је паметно шверцујући се под насловом „низбрдица у култури“, тако драгим уредницама тог листа, које се залажу да се више новца украде из уста сиротиње за перформансе и бесмислене или антипатриотске инсталације, казала да „новац данас

доносе глупост и неморал, а нашу друштвену 'елиту' најчешће одликују пљачкаштво и необразовање". Све је то тачно, драга ДД, изузев што је требало да додаш да је пљачкаштво још немилосрдније заступљено међу културњацима и да не помињеш Великог Српског Поету, давног кобајаги дисидента из Клуба књижевника, као извор дубоке античке? мудрости.

5. *Libera me*, или *Te Deum laudamus!*

У *Introitusu* нисам назначио кад сам збацио плашт културе. А то се десило баш на Светог Николу 2013. године кад је мој родни град постао „отворен и за културу високог ризика“ у градском центру за антисрпске послитхе, а то насилно отварање је извршио дебелушкасти бивши шеф полиције, чије је присуство „допринело осећају безбедности“. Малобројна публика се наравно сетила да је тај човек послао пет хиљада полицајаца да чува неких стотинак хомосексуалаца и лезбијки и тако покаже да је Србија зрела за ЕУ-САД, а Сауди Арабија, велики амер-пријатељ и савезник, није, јер се тамо хомосексуално исказивање и пропаганда кажњавају смрћу. Како то да водећу улогу у том играоказу има градски центар за културу? А *shop „Beogradski izlog“*, испод КЦБ-а, воде ћирилично-хендикепиране особе.

Док су се у КЦБ-у бавили искључиво српским злочинима, Танјуг је јавио да је литургији поводом црквене славе у Светом Николи у Приштини присуствовало „двадесетак верника“. Није речено у осамнаест редова у најстаријем листу на Балкану, да екс-министар полиције није својом гојазном особом и екс-комунистичким подваљцима красио тамошњу славу, нити се бринуо о безбедности присутних. А већ 21. децембра, у истом листу ми је неуки и задрти театролошки ЕУ-комесар наредио да ако баш морам да певам *Тамо далеко*, онда треба да пљујем по тој осећајној песми српских ратника који су патили, због слојева који су се „наталожили на њу током деведестих“. Безобразном тенденциозном квази-театрологу, лист даје огроман простор по задатку у додатку, а не

дозвољава праве критике. Како и би, кад је ту Т.Г.Б. да попуњава простор ревносно пишући о овој или оној режисерки – једна је изволела да прича о Ничеу и Гаврилу, с деколтеом полиестерске блузе отворене бар „две трећине до пупка“, како рече чак и једна моја врло еманципована другарица – или о режисерској нули коју су глумци шутнули кад је идеолошки, у неокомунистичком стилу, узурпирао некада сјајно позориште. Књижевница чији је банални роман у ужем избору за „престижну“ бесмислену награду, и која на банална питања најважнијег и најугледнијег листа код Срба даје још баналније реплике, да је само уметност савршена, или тако нешто лажно и додворничко, култивише *come hither look* за културне читаоце тог листа. А ту је и извикана композиторка која тражи дебеле паре од државе пред

банкротом за унајмљивање оркестра који би извео њено последње осредње дело, тако да би јој неко у ЕУ издао компакт диск, што би кобајаги било добро за имиџ Србије. Какви су немилосрдни клонови ти културњаџи? Сви би требало да се упуте у Лајковац, који упркос имена са фејсбуком везе нема и који је не само „самом себи помало са стране”, већ је „забуном проглашен за варош”, у посету Радовану Белом Марковићу, врсном српском писцу, да осете да их ”непомични Христос гледа са зида”. Но приказ сабраних дела Белог је тек на дну осме стране културног апендикса, а дат му је мањи простор него разним културњаџима који би требало, за бољитак свог менталног здравља, да Радовану очисте кокошињаџ. Не гарантирам да би земљомерци Белог приватили те белградске хуље на

своја прса нако с милоштом, ни да би и тетовили ко у апендису културном политикном, ал знам да би и славни геодезиста Н. Калабић изобличио, својим инструментаријем, летвом и пантљиком земљомерском, и онда и гонио из „Секулић Хотела” до самог Белог Валиева. Тамо би суботњу политику нашли у киоску, са оздравелим додатком без пајаџа и памука, без пчелара и паџовчића, и без вуне у маренди. Ни мајке господа, ни георгија, оног са аџдахом, како је неки свракописаџ булазнио, ни светог константина брехтовског у побочном тврскојском берлину, ни чврстих дојки што су потребне у сваком правом театру. Београдски би се глумци распршили у нулу, заједно са бифстеком у бившој цркви протестантској близу Вајфертове пиваре. А испод улице Душанове, од пијаџе Бајлони

до Александра с Неве, по реци подземној, сасвим невидљивој, е ту би се преостали глумци и глумице коначно укотвили – ове задње не баш голе голџате, већ са смоквиним листом, то јест, лепљивим стикером са сликом смоквиног листа, због стида свог претераног, раздражујући тиме так талентираног гостујућег редатеља из суседне нам државе, или оне алпске, „дечка” професионално незадовољног, иако су му све главне награде на позоришној смотри и позорју унапред обећане од стране напакованог жирија у којем је увек једна мученица неистомишљеница, како су им еуропски ментори наредили.

Дивна моја земљо, мученицо, која си сирова и добра, само ти је мајка Русија налик. Хвала ти Боже да си ме овде, баш овде, на Сави и Дунаву, родио. *Libera me, Te Deum laudamus!*